

Erməni vəhşiliyi – insanlığın üz qarası

Erməni terror-quldur dəstələrinin 31 il əvvəl Xocalıda törətdikləri dəhşətli qətləmin təfərrüatları ilə tanış olarkən, hər birimizin qəlbində dərin qəzəb və nifrət hissləri baş qaldırır. Bu, rəziillik və barbarlığın ən yüksək formasıdır. Təbii ki, tarix bu qəddarlığı heç vaxt bağışlamayacaq.

Əziz oxucu, siz kəskin təzadə diqqət yetirin: İnsanlıq adına əbədi ləkə gətirən bu vəhşilikləri özlərini sivil dünyaya “məsum və məzlum bir xalq” kimi təqdim etməyə çalışan erməni faşistləri törədiblər. Onlar əsl xislətlərini Xocalıda açıb ortaya qoydular.

Birinci Qarabağ müharibəsi zamanı qanıqən ermənilər girov və əsirlərin başına olmanın müsibətlər açıblar. Xocalı qətləminin şahidləri bunu qiyamətdən ağır fəlakət adlandırırlar. Bu dəhşətlərin şahidlərinin sinəsindən hər dəfə belə bir nida qopur: Allah bunu heç kəsə göstərməsin!

Hörmətli oxucu! Bu gün 1992-ci ilin fevralında erməni girovluğunda olan iki Xocalı sakininin ürək dağlayan həyat hekayələrini sizə təqdim edirik.

Birinci hekayə. Sürəyya Qəmbər qızı Bayramova 1930-cu ildə Xocalı şəhərində doğulub. 27 fevral 1992-ci ildə girov götürülüb.

Sürəyya xanım erməni qanıqənlərinin onun başına gətirdiyi vəhşiliklərdən danışarkən bunları bildirib: “1992-ci ilin 26 fevral tarixində Xocalı şəhəri Ermənistanın silahlı qüvvələri və Rusiyaya aid 366-cı motoatıcı alayın əsgər və zabitləri tərəfindən işğal edildi.

Əhali bu acı xəbəri eşidib yaxınlıqda-ki meşəyə tərəf qaçmağa başladı. Mənim

o vaxt altmış yaşım vardı. Gecəni meşədə qaldıq. Hər an ölümə üzləşə bilərdik. Səhər açılarda eşitdim ki, Səfəralı, Əsgər, Allahverdi və tanımadığım bir çox adam soyuq və təlaşdan ölüblər. İnanın mənə, həmin səhər oradakılar önləri ermənilərin əllərinə düşmədikləri üçün xoşbəxt sanırdılar.

Sürəyya xanım sonra bildirdi ki, onlar ermənilərin yaşadığı Dəhraz kəndi istiqamətində mühasirəyə düşüblər və düşmənlə qeyri-bərabər döyüşdə Xocalının özünümüdəfiə batalyonunun üzvlərindən 16 nəfər qətlə yetirilib. Oradakı 40 nəfər kişini seçib naməlum istiqamətdə aparıblar, 13 cavan oğlanı isə hamının gözü qarşısında güllələyiblər.

İkinci hekayə. Xəzəngül Təvəkkül qızı Əmirova 1983-cü ildə Xocalı şəhərində doğulub. 1992-ci il fevralın 26-da girov götürülüb.

Xəzəngül Əmirova başına gələn müsibətlər barədə bunları bildiribdir:

– Ermənistan hərbi birləşmələri Xocalıya hücum edərkən, mən ailə üzvlərim ilə birlikdə meşəyə qaçmışdım. Quldurlar dinc sakinləri mühasirədə aldılar. Onlar atəş açaraq bir çox Xocalı sakinini, o cümlədən, anam Rayanı, 7 yaşlı bacım Yeganəni və xalam Göyçəyi qətlə yetirdilər.

Atam Təvəkkül çiyindən və ayağından, 4 yaşlı bacım Nigar isə sağ ayağının topuğundan güllə yaraları almışdılar. Ermənilər atamı nənəm Əntiqəni, 8 aylıq qardaşım Vüqarı, mənə və daha bir neçə nəfəri Əsgərana aparıb uçur bir evə saldılar.

Səhər açılarda cəlladlar atamı ağaca bağlayaraq ondan bu torpaqların ermənilərə məxsus olduğunu söyləməsini tələb edirdilər. Lakin ağır işgəncələrə baxmayaraq, atam Qarabağın Azərbaycana məxsus olduğunu dedi. Bundan sonra ermənilər onun ayaqlarının altına çör-çöp toplayaraq, benzini töküb yandırdılar.

Bir qədər sonra yenə də atamdan “Qarabağ erməniləridir”, – deməsini əmr etdilər. Lakin atam yenə də Qarabağın Azərbaycan torpağı olduğunu bildirdi. Qanıqən düşməni atamın ayaqlarını yəni-dən dizlərinə qədər yandırdı.

Sonra ermənilər: “Torpaqların ermənilərin olduğunu de, get, uşaqlarını böyüt. Deməsən, səni də, uşaqlarını da öldürəcəyik”, – desələr də, atam: “Mən uşaqlarıma görə torpaqlarımı satmaram. Öldürürsünüz, öldürün! Bu torpaqlar bizimdir!” – dedi. Bundan sonra cəlladlar atamı anasının və səkkiz aylıq oğlu Vüqarın gözü qarşısında tamamilə yandıraraq qətlə yetirdilər.

Sonda bildirik ki, Xəzəngül Əmirova həmin hadisədən bir neçə gün sonra dəyişdirilmə yolu ilə girovluqdan azad edildi.

**M.HACIXANLI,
“Xalq qəzeti”**